

עפ"א 12345/02/19 - מוחמד ריאן נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 12345-02-19 ריאן נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה

בפני כבוד השופט שמואל מנדלבוים
מערער מוחמד ריאן
נגד
משיבה היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בעכו (כבוד השופט זיאד סאלח), מיום 04.02.19 אשר ניתנה בתיק צה"מ 29050-11-18, שבה קיבל בית המשפט קמא בקשה דחופה להארכת מועד לביצוע צו הריסה מינהלי (להלן: "צו ההריסה"), שהוצא על ידי מנהל מחוז הצפון במשיבה - היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה (להלן: "היחידה הארצית" או "משיבה"), ביום 04.11.18.
2. צו ההריסה הורה על הריסת עבודות אסורות שהוקמו במקרקעין בכפר טמרה, ואשר הוגדרו כ: "רצפת בטון בשטח של כ 81 מ"ר ומעליה מבנה מפנלים מתכת בשטח 33 מ"ר, וכן רצפת בטון בשטח של כ- 33 מ"ר".
3. כעולה מהודעת הערעור, המערער הגיש בקשה לביטול ו/או עיכוב צו ההריסה, וביום 13.11.18 ניתנה החלטת בית המשפט קמא אשר הורה "לעכב ביצוע צו ההריסה המינהלי כנגד הפקדת סך של 10,000 ₪, להזמין לשמיעה ליום 22.11.18", ואין מחלוקת שהמערער לא הפקיד את הסכום שנקבע לצורך עיכוב הביצוע.
4. ביום 22.11.18 התקיים הדיון ובסיומו הורה בית המשפט קמא ליחידה הארצית להגיש הודעה סדורה בדבר ההליכים שקדמו להוצאת צו ההריסה ונקבע דיון נוסף ליום 03.12.18.
5. ביום 03.12.18 התקיים הדיון הנוסף ובו דחה בית המשפט קמא את טענות המערער כנגד צו ההריסה המינהלי וכן קבע כי "ככל שקיים עיכוב הליכים בנדון הוא מבוטל בזאת", אך לאחר שב"כ המערער ביקש עיכוב ביצוע של ההחלטה לצורך הגשת ערעור קבע בית המשפט קמא כי הוא "מעכב ביצוע צו ההריסה המינהלי למשך 7 ימים".

6. המערער הגיש ערעור על החלטת בית המשפט קמא וביום 20.12.18 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער (עפ"א 16760-12-18).

7. לטענת היחידה הארצית כבר בסמוך להחלטת בית המשפט קמא מיום 03.12.18 היא הגישה למשרדי משטרת ישראל, בקשה לקבלת סיוע בביצוע צו ההריסה, וביום 21.01.19 ניתן תצהיר של נציג משטרת ישראל שלפיו נבחנה האפשרות לקדם סיוע לביצועו של צו ההריסה "אולם בשל שיקולים מבצעים וריבוי צווים אחרים לא יהיה ניתן לבצע את הצו במסגרת סד הזמנים שנותר בשים לב למשאבים שעומדים לרשות המשטרה ... אשר על כן, נודה על קבלת הארכה של תקופה בת 60 ימים".

לטענת המשיבה, מיד לאחר קבלת הודעת המשטרה הוגשה על ידה הבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה המינהלי שבה ציינה המשיבה כי לעמדתה המועד האחרון לביצוע צו ההריסה הינו ביום 08.02.19 ונוכח הודעת משטרת ישראל מבוקשת הארכת מועד ל 60 יום נוספים.

8. המערער הגיש תגובה ובה התנגד להארכת המועד, ואולם ביום 04.02.19 ניתנה ההחלטה נשוא הערעור ובה קבע בית המשפט קמא כי בשים לב לכך שבית המשפט קמא הורה בהחלטתו מיום 03.12.18 על עיכוב ביצוע צו ההריסה לתקופה של 7 ימים, ונקודת המוצא בדיון הייתה כי קיים עיכוב ביצוע של צו ההריסה, לפיכך, המועד לתחילת מניין 60 הימים לביצוע צו ההריסה יהיה החל מיום 10.12.18 כך שצו ההריסה יעמוד בתוקפו עד ליום 10.02.19, ולאור הנימוקים שצינו בבקשה קבע בית המשפט "הנימוקים כפי שצינו, שעוגנו במסמכים, היינו, העדר יכולת משטרת ישראל להושיט הסיוע הנדרש בתקופה הקבועה לכך בדיון, יש בהם כדי לאפשר היענות לבקשה אף שהכלל הוא שאין להיעתר לבקשות להאריך מועד ביצוע צו הריסה מינהלי..." ולפיכך האריך בית המשפט קמא את תוקפו של צו ההריסה עד ליום 31.03.19.

9. במקביל לדיון בבית המשפט קמא בפני כבוד השופט סאלח, הוגשה על ידי המערער בקשה דחופה לביטול צו ההריסה (צה"מ 30304-01-19) אשר נידונה בפני כב' השופטת דנה אופר, אשר הורתה תחילה בהחלטה מיום 15.01.19 על עיכוב צו ההריסה כנגד הפקדת סך של 3,000 ₪ אשר הופקדו על ידי המערער ואולם ביום 05.02.19 לאחר שהובאה בפניה החלטת בית המשפט קמא להאריך את המועד לביצוע צו ההריסה הורתה כב' השופטת עופר על מחיקת הבקשה, ולפיכך הדיון בהליך שהתקיים בפני השופטת עופר אינו רלוונטי יותר.

הודעת הערעור:

10. בטרם אדון בהודעת הערעור אקדים ואציין כי מאחר וצו ההריסה לא עוכב עם הודעת הערעור, בצעה המשיבה את צו ההריסה ביום 17.02.19 ובכל זאת המערער עומד על כך כי יתקיים דיון בטענותיו כנגד החלטת בית המשפט קמא אשר הורתה על הארכת מועד לביצוע צו ההריסה.

11. בהודעת הערעור נטען כי מאחר והמערער לא הפקיד את הסך של 10,000 ₪ שנקבע כתנאי לעיכוב צו ההריסה ביום 13.11.18, צו ההריסה לא עוכב ובהתאם לא עצר מניין הימים לביצוע צו ההריסה ומאחר ותצהיר המפקח

הוגש ביום 31.10.18 המועד לביצוע צו ההריסה היה עד ליום 31.12.18, ולכך יש להוסיף את שבעת ימי העיכוב עליהם הורה בית המשפט קמא ביום 03.12.18 ולפיכך המועד לביצוע צו ההריסה היה עד ליום 06.01.19, ובהתאם הוגשה כאמור על ידי המערער בקשה לביטול צו ההריסה מחמת שתוקפו פקע, בקשה אשר כאמור לעיל לא נדונה בסיכומו של דבר לאור ההחלטה נשוא הערעור.

12. לטענת המערער החלטת בית המשפט קמא להאריך את המועד לביצוע צו ההריסה הינה החלטה פגומה, הפוגעת בזכויות ובאינטרסים של המערער בניגוד לחוק.

13. בהקשר זה טוען המערער כי הבקשה להארכת מועד ביצוע צו ההריסה הוגשה באיחור ניכר ובניגוד לתקנות התכנון והבניה (סדר דין בבקשות לעניין צו הריסה מינהלי), התש"ע - 2010, להלן: ("התקנות"), הקובעות כי יש להגיש את הבקשה עד 7 ימים לפני מועד פקיעת הצו, וביהמ"ש קמא היה מחויב לדחות את הבקשה על הסף וזאת מאחר ומדובר בבקשה להליך קיצוני ודרסטי של צו הריסה מינהלי ובהתאם יש להקפיד כי מבקשת ביצוע הצו תעמוד בהוראות התקנות.

14. בנוסף ולגופו של עניין טען המערער כי מאחר והסך של 10,000 ₪ לא הופקד, לא הייתה ליחידה הארצית כל מניעה לבצע את הצו ובהתאם מניין הימים התחיל ביום הגשת תצהיר המפקח, ואין בסיס לטענת היחידה הארצית לפיה היא לא ידעה כי העירבון לא הופקד על ידי המערער, ובנוסף הפנה ב"כ המערער לצו ההריסה בו נרשם כי **"לא יהיה בהגשת הבקשה לכשעצמה כדי לעכב את ביצוע הצו"**.

15. בנוסף טען ב"כ המערער כי לא התקיימו נימוקים מיוחדים המצדיקים מתן הארכה לביצוע צו ההריסה והוא הפנה לפסיקה התומכת בטענתו שלפיה יש לפרש בצמצום את הסמכות למתן הארכה, ובנוסף נטען כי טענות היחידה הארצית הינן טענות סרק אשר הועלו ללא אסמכתאות כלשהן וללא פירוט מהם השיקולים שבגינם לא בוצע הצו, מהי המורכבות הכרוכה בביצוע הצו, ולא די באמירה סתמית בדבר קושי בקבלת סיוע משטרתו כדי להוות הצדקה להארכת מועד.

16. כמו כן נטען כי היחידה הארצית לא הוכיחה כי פעלה בשקידה סבירה על מנת להביא לביצוע הצו במועד, ולאור מכלול הנסיבות ביקש ב"כ המערער לבטל את החלטת בית המשפט קמא ולקבוע כי צו ההריסה שבוצע על ידי היחידה הארצית לא היה בתוקף במועד ביצוע.

טענות המשיבה

17. טענות המשיבה הועלו בתגובה מפורטת שהוגשה על ידה לבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה, ובה נטען כי המועד האחרון לביצוע צו ההריסה היה ביום 8.2.2019, ובהתאם הבקשה להארכת המועד ביצוע צו ההריסה הוגשה במועד.

18. בעניין זה טענה המשיבה כי לא ידעה כי סכום הפיקדון שנקבע בהחלטת בית משפט קמא מיום 13.11.2018, לא הופקד, ולמדה על כך רק מבקשת המערער להצהיר על בטלות צו ההריסה.

19. כמו כן נטען כי מדובר בבקשה חסרת תום לב, המבקשת לעשות שימוש לרעה בהליכי בית המשפט, וכי המערער העלים מהמשיבה ואף מבית המשפט המחוזי שדן בערעור המערער, את עובדת אי הפקדת הפיקדון על ידו, וכי מאחר והבקשה לעיכוב או ביטול צו ההריסה הינה הליך בעל מאפיינים מעין מינהליים, חלה חובה על המערער לחשוף בפני בית המשפט את כל המידע הרלבנטי, ומשלא עשה כן, דין בקשתו להידחות על הסף.

20. לטענת המשיבה מהסיפא של הוראת סעיף 222(ב) **לחוק התכנון והבנייה** ניתן ללמוד כי משהוגשה בקשה לביטול צו הריסה, צו ההריסה יהיה ניתן לביצוע בתוך 60 יום ממועד ההחלטה בבקשת הביטול, ולא נדרש כי צו ההריסה יעוכב בפועל.

21. בכל מקרה נטען כי מאחר ובית משפט קמא בתום הדיון ביום 3.12.18 עיכב את ביצוע הצו ל-7 ימים, מנין הימים לביצוע הצו יחל רק מיום 10.12.18, ואין בסיס לטענת המערער לפיה מנין הימים ממשיך כסדרו, ומשמעות ההחלטה היא רק בכך שלרשות המשיבה עומדים 7 ימים נוספים לביצוע הצו.

22. בנוסף טענה המשיבה שמאחר ובהחלטת בית משפט קמא, לא נקבע מועד לביצוע הפקדת הסך של 10,000 ₪, המשיבה לא יכלה לעשות לעצמה דין עצמי ולבצע את הצו ללא ההחלטה הפוזיטיבית של בית המשפט קמא שניתנה ביום 3.12.18 ושהביטול של כל עיכוב ביצוע שהיה קיים, ולפיכך בפועל גם ללא הפקדת הפיקדון, צו ההריסה עוכב.

23. לאור האמור נטען כי החלטת בית משפט קמא בדבר הארכת מועד הביצוע של צו ההריסה התקבלה כדין ואין מקום להתערב בה.

טענות הצדדים בדיון:

24. בדיון שהתקיים בפני טען ב"כ המערער כי המשיבה פעלה בחוסר תום לב עת הזדרזה לבצע את צו ההריסה מיד בסמוך למועד הגשת הערעור, לאחר שהבקשה הוגשה לעיכוב ביצוע נדחתה, בשל אי מתן הודעה כנדרש למשיבה על הגשת הבקשה לעיכוב ביצוע.

25. כמו כן, נטען לחוסר תום לב בכך שבזמן שבקשת המערער לביטול צו ההריסה מחמת שתוקפו פקע הייתה מונחת בפני כב' השופטת עופר, הוגשה על ידי המשיבה בקשה להארכת תוקפו לכב' השופט סאלח.

26. כמו כן, טען המערער כי הטיעון של המשיבה כיום שלפיו היא הייתה רשאית לבצע את צו ההריסה בהיעדר עיכוב ביצוע, עומד בניגוד לכל הטיעון הקודם של המשיבה לפיו ללא החלטה פוזיטיבית של בית המשפט,

הם לא היו רשאים לבצע את צו ההריסה.

27. בנוסף נטען כנגד העובדה שלטענת המשיבה צו ההריסה לא היה ניתן לביצוע בשל קושי בקבלת סיוע ממשטרת ישראל ובפועל בתוך יומיים ממועד הגשת הערעור צו ההריסה בוצע.

28. כנגד האמור טען ב"כ המשיבה כי הבקשה להארכת מועד ביצוע צו ההריסה הוגשה במועד, וכי יש לתת את המשקל הראוי לכך שהמערער העלים מהערכאות השונות לרבות כב' השופט ג'האשן את העובדה שהפיקדון לא הופקד על ידו, ויצר מצג כאילו צו ההריסה עוכב, וכן הודגש כי לגופו של עניין כל טענות המערער כנגד צו ההריסה גופו נשמעו הן בפני בית משפט קמא והן בפני המשפט המחוזי ושתי הערכאות לא מצאו ממש בטענות אלו.

דין והכרעה:

29. לאור טיעוני הצדדים עלי ליתן הכרעתי, ולאחר שעיינתי בכל הטיעונים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

30. ראשית אציין כי אינני מקבל את כל טענות המערער באשר למניין המועדים לביצוע צו ההריסה, ובעניין זה אינני מוצא מקום להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא.

31. אמנם נכון הוא כי סעיף 222(ב)(1) **לחוק התכנון והבנייה** קובע כי במקרה שבו "**הוגשה בקשה לביטול צו ההריסה המנהלי לפי סעיף 228 ועוכב ביצועו לפי סעיף 254ח'**, ונדחתה הבקשה לביטול בידי בית המשפט, יבוצע צו ההריסה המנהלי בתוך 60 יום ממועד החלטת בית המשפט בדבר דחיית הבקשה", ומלשון הסעיף משתמע כי הקביעה לפיה מניין 60 הימים לביצוע צו ההריסה יחל, רק ממועד ההחלטה בבקשה לעיכוב ביצועו, מותנית בכך שביצועו של צו ההריסה עוכב בידי בית המשפט.

32. אלא שלעמדת, יש לפרש את הביטוי "**ועוכב ביצועו לפי סעיף 254 ח'...**", המופיע בסעיף, בפרשנות רחבה לפיה מניין הימים לביצוע הצו יחל רק ממועד ההחלטה בבקשה לביטול צו הריסה שהגיש מי שכנגדו הוצא הצו, **בכל מקום שבו הבקשה לביטול צו ההריסה יצרה בפועל מניעה לביצוע צו ההריסה, גם אם באופן פורמלי-משפטי, לא הייתה מניעה לביצוע הצו.**

33. **ובמה דברים אמורים?** במקרה שלפנינו קבע כאמור בית המשפט קמא בהחלטתו מיום 13.11.18 כי ביצוע צו ההריסה יעוכב "כנגד הפקדת סך של 10,000 ₪...", ואולם בית המשפט קמא לא קבע מועד לביצוע ההפקדה.

בנסיבות אלו, מידת הזהירות הנדרשת מרשות מנהלית הבאה לבצע צעד דרסטי של ביצוע הריסה בפועל על פי צו מנהלי, חייבה את היחידה הארצית במקרה שלפנינו להמתין זמן סביר לביצוע ההפקדה על ידי המערער,

ובכל מקרה היחידה הארצית לא יכלה לבצע את צו ההריסה, ללא החלטה ישירה וברורה של בית המשפט קמא, אשר תבהיר כי בנסיבות לא קיים יותר עיכוב ביצוע, שהרי ניתן לשער כי אילו הייתה היחידה הארצית עושה דין לעצמה ומחליטה כי חלף הזמן שקבע בית המשפט קמא לביצוע הפקדת הפיקדון ובהתאם היא רשאית לבצע את צו ההריסה, היה המערער מעלה טענות קשות כנגד היחידה הארצית לפיהן היא פעלה לסכל את החלטת בית המשפט ופגעה שלא כדין בזכויות המערער.

34. כאמור לעיל, החלטת בית המשפט קמא בדבר עיכוב הביצוע ניתנה ביום **13.11.18** וכבר ביום **22.11.18** התקיים הדיון הראשון בתיק, ולפיכך לא ניתן לעמדתי להעלות טענה כלפי היחידה הארצית מדוע לא פעלה לביצוע צו ההריסה בטרם החל הדיון בפני בית המשפט קמא, וזאת לנוכח הימים המועטים שחלפו עד למועד תחילת הדיון.

35. לאחר מכן ומשהחל הדיון בפני המשפט קמא, אשר הסתיים כבר ביום 3.12.18, אני סבור כי נכון נהגה היחידה הארצית כאשר אפשרה לבית המשפט קמא לבחון את כל טענות המערער כנגד צו ההריסה, ולא דרשה לבצע את צו ההריסה תוך כדי הדיון, ובנסיבות אלו ובמיוחד כאשר בית המשפט קמא קבע כי נקודת המוצא לדיון הייתה ההנחה שהפיקדון הופקד וביצוע צו ההריסה עוכב, והמערער לא טרח לתקן התרשמות זו של בית המשפט קמא, אין מקום "להעניש" את היחידה הארצית על כך שאפשרה דיון בטענות המערער בצו ההריסה, ובהתאם, ועל אף העובדה שמבחינה משפטית פורמאלית ביצוע צו ההריסה לא עוכב, יש להחיל במקרה כזה את הוראות סעיף 222(ב)(2) הנ"ל, ומניין 60 הימים יחל, ממועד החלטת בית המשפט קמא אשר דחה את הבקשה לביטול צו ההריסה ביום 3.12.18, אך הורה על עיכוב ביצוע ההחלטה עד ליום 10.12.18, וממועד זה יחל מניין הימים.

36. בעניין זה אפנה לרע"פ 4103/07 **אחמד אלעוברה נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה רמלה ואח'** (14.5.07, פסקה 3), שם בהקשר לטענות דומות שהעלה המערער ביחס להארכת מועד לביצוע צו הריסה קבע בית המשפט כי:

"יש להדגיש שדווקא משום שהמבקש מימש את זכות הטיעון שלו עד תומה, כפי שזכאי היה, נתעכב ביצועו של הצו. המשיבים, בהגנותם, המתינו להכרעתן של הערכאות השיפוטיות אף שלא נצטוו לכך, דבר זה אין לפקוד עליהם ודווקא הטוען אחרת עלול להידמות למי שלא פעל בחוסר תום." (דגשים שלי ש.מ.)

37. דברים אלו של כבוד השופט אדמונד לוי, נראים בעיניי נכונים ויפים למקרה שלפנינו, והתלבטתי אם אין מקום לאמץ פרשנות רחבה אף יותר לביטוי "ועוכב ביצועו..." האמור בסעיף 222(ב)(1) **לחוק התכנון והבנייה** כך שיחול גם בכל מקרה שבו הוגשה בקשה לביטול צו הריסה, והרשות האוכפת בחרה להמתין לבירור המשפטי של הטענות, גם ללא החלטה של בית המשפט בדבר עיכוב הביצוע, אך לאור האמור לעיל, אינני נדרש להכרעה בשאלה זו במקרה שלפנינו שבו בית המשפט הורה בפועל על עיכוב הביצוע, בכפוף להפקדה שלא נקבע מועד לביצועה, ובנסיבות אלו נוצר **באופן מעשי** עיכוב ביצוע של צו

ההריסה ובהתאם יחולו הוראות הסעיף ומניין 60 הימים יחל רק מיום 10.12.18.

38. כפי שקבע בית המשפט העליון, על מגיש הבקשה לביטול צו הריסה, חלה החובה לעשות שימוש בתום לב, בזכותו לדרוש כי ימוצה הדיון בטענותיו כנגד צו ההריסה, בטרם יבוצע צו ההריסה בפועל.

39. לפיכך, כאשר המערער-מגיש הבקשה לביטול צו ההריסה, מקבל את מבוקשו, בין אם במקרה של צו עיכוב ביצוע שאינו מותנה ובין אם במקרה כמו במקרה שבפנינו שבו ניתן צו עיכוב ביצוע מותנה והיחידה הארצית לא התעקשה על ביצועו בטרם ימוצה הדיון בטענות המערער, הוא אינו רשאי לאחר מכן להעלות טענות כנגד היחידה הארצית לפיהן מאחר ונהגה בהגנות עמו, ואפשרה קיום דיון בעניינו, היא איחרה את המועד לביצוע צו ההריסה. וטענות שכאלו דינן להידחות בהיותן שימוש חסר תום לב של המערער בזכותו המשפטית.

40. לאור מסקנתי האמורה, צו ההריסה היה ניתן לביצוע עד ליום 8.2.19, ולפיכך הבקשה להארכת מועד לביצוע צו ההריסה הוגשה במועד ולא נדרש "טעם מיוחד" כלשהו בכדי לאשר את הדיון בבקשה, ובהתאם יש לדחות את כל טענות המערער בדבר אי התקיימות "טעמים מיוחדים" לדיון בבקשה.

41. לאור מסקנתי לפיה בנסיבות המקרה שלפנינו יש לראות את צו ההריסה כאילו עוכב ביצועו, אינני נדרש להכריע בטענות הצדדים בשאלה האם עיכוב הביצוע הנוסף עליו הורה בית המשפט קמא **לאחר** מתן החלטתו בבקשה לביטול צו ההריסה, "איפס" את מניין הימים לביצוע צו ההריסה, או רק הוסיף 7 ימים, ובמקרה זה התוצאה המשפטית אליה הגעתי מבוססת דווקא על עמדת המערער לפיה ההחלטה רק הקנתה למשיבה 7 ימים נוספים לביצוע צו ההריסה.

הארכת מועד ביצוע צו ההריסה

42. באשר לעצם הארכת המועד לביצוע צו ההריסה, אקדים ואדגיש כי סמכותו של בית המשפט להארכת תוקפו של צו ההריסה, מוסדרת בסעיף 224(ב) **לחוק התכנון והבנייה** ועל פיה בית המשפט רשאי להאריך את המועד לביצוע ההריסה מ"**נימוקים שירשמו**" וללא צורך ב"**טעם מיוחד**", ואולם מאידך כבר ברע"פ **710/02 דדו נ' ראש עיריית חיפה** (2.6.02) אימץ בית המשפט העליון את עמדת היועץ המשפטי לממשלה ולפיה יש לנהוג בזהירות בבקשות להארכת מעוד לביצוע צו הריסה, ואין להיענות להם בדרך של שגרה, ואני סבור כי עמדה עקרונית זו, לא השתנתה גם לאחר **תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה**.

43. באשר לנימוק הנדרש לצורך הארכת מועד לביצוע צו הריסה כבר נקבע לא אחת כי קושי בקבלת סיוע ממשטרת ישראל, יכול לשמש כבסיס להארכת מועד לביצוע צו הריסה, גם בנסיבות בהן מוגשת הבקשה לאחר שחלף המועד לביצוע צו ההריסה, ובענין זה אפנה לגישת ביהמ"ש העליון כפי שבאה לידי ביטוי

בין היתר ברע"פ 5646/16 **נאסר רג'בי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה בירושלים** (14.8.16, פסקה 9) שם הוגשה בקשה להארכת מועד **לאחר** שחלף המועד לביצוע צו ההריסה, והאיחור נומק בצורך בקבלת סיוע ממשטרת ישראל כמו במקרה שלפנינו וביהמ"ש העליון אישר את קביעת ביהמ"ש המחוזי למתן הארכת מועד לביצוע הצו וקבע כי: "**כאמור, במקרה דנן הבקשה להארכת תוקפו של צו ההריסה הוגשה לאחר המועד שנקבע לביצוע הצו. ואולם, הענין לא נעלם מעיניהן של הערכאות הקודמות אשר נימקו, באורך ממצה, את החלטתם לדון בבקשה, חרף האיחור. בין היתר נאמר, כי האיחור נבע מ"סיבה עניינית" הנעוצה בצורך לקבלת סיוע ממשטרת ישראל לביצוע הצו. אשר על כן, ועל אף שיש לעשות כל מאמץ על מנת להימנע מהגשת בקשות מן הסוג הזה באיחור, אינני סבור כי מדובר בפגם אשר מצריך את התערבותו של בית משפט זה".** וראו גם רע"פ 6175/17 **רמזי זבן נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים** (7.9.17), רע"פ 331/15 **מונתהא שקיראת נ' יו"ר הועדה לתכנון ולבניה ירושלים** (20.7.15, פסקה 12), וכן רע"פ 351/05 **אמירה איוב נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה** (15.3.05), שם אישר ביהמ"ש העליון את החלטתו של ביהמ"ש המחוזי אשר נתן הארכת מועד לביצוע צו הריסה בין היתר נוכח התנהגותו של בעל הדין אשר נגדו הומצא הצו.

44. בנוסף וכפי שנקבע לא אחת בפסיקה, קיים צורך באיזון בין האינטרס הציבורי באכיפת דיני התכנון והבניה ומניעת קביעת עובדה מוגמרת ע"י עברייני בניה, הפוגעים במרקם התכנוני, לבין האינטרס האישי של מי שהוצא צו העיכוב שכנגדו, ובמסגרת האיזון יש לתת משקל גם להתנהגות מבקש הצו, וכן לתקלות ועיכובים הנובעים מגורמים חיצוניים דוגמת משטרת ישראל.

(ראו: עפ"א 26649-06-11 **סאלם מוסא אלסייד ואח' נ' ועדה מחוזית לתכנון ובניה מחוז דרום** 11.8.11, עמ' 5 לפסק הדין. וכן עפ"א 26143-08-18 **כהן נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה הגליל המזרחי** 23.5.14, פסקה 16).

45. במקרה שלפנינו, אני סבור כי לא ניתן לבטל את טענות המערער לפיהן המשיבה לא ביססה עובדתית את טענתה לפיה פנתה למשטרת ישראל בסמוך להחלטה מיום 3.12.18, ולא ניתן הסבר מדוע המתנה משטרת ישראל עד ליום 21.1.19 לצורך מתן הודעתה בדבר אי יכולתה לבצע את הצו במועד.

כמו כן, לא ניתן לבטל את הטענות לפיהן תצהיר משטרת ישראל נראה כתצהיר סטנדרטי, הנעדר את הפירוט הנדרש לצורך ביסוס הנטען בו בדבר חוסר יכולתה של משטרת ישראל לבצע את הצו במועד הנדרש ובכלל זה אין בתצהיר פירוט של מספר צווי ההריסה העומדים לביצוע, מצבת כוח האדם העומדת לרשות משטרת ישראל לצורך ביצוע הצווים וכיוב'.
עמוד 8

46. אלא שכל הטענות האמורות לעיל, היו לעמדתי יכולות להוביל לכל היותר, אך ורק לתוצאה של צמצום תקופת הארכת המועד שנתנה למשיבה לצורך ביצוע צו ההריסה, ובעניין זה אני סבור כי היה מקום אולי להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא אשר העניק ללא הנמקה של ממש הארכת מועד גורפת לביצוע צו ההריסה ל-60 יום נוספים.

47. אלא שבמקרה שלפנינו צו ההריסה בוצע ב**פועל** ביום 17.2.19, 9 ימים בלבד לאחר תום 60 הימים שנקבעו לביצועו, ולעמדתו היה מקום בנסיבות העניין למתן אורכה לכל הפחות לתקופה שבמסגרתה בוצע בפועל צו ההריסה, ובעניין זה יש לזכור כי צו ההריסה בוצע פחות מ-60 יום לאחר שהסתיים הדין האחרון בטעונו המערער כנגד צו ההריסה עצמו בבית המשפט המחוזי (פסק הדין בערעור ניתן כאמור ביום 20.12.18), ובנסיבות אלו בוצע צו ההריסה בזמן סביר והמערער אשר פעל ככל יכולתו לעיכוב ולביטול צו ההריסה, לא יכול לטעון כי נגרם לו עיוות דין או פגיעה לא מידתית בנסיבות בהן צו ההריסה בוצע בתוך מסגרת הזמן של 60 יום מהמועד בו הסתיים הדין בטעותו כנגד צו ההריסה.

48. זאת ועוד, אין לשכוח כי בסופו של יום לאחר שנדחו טענות המערער כנגד צו ההריסה גופו, העובדה שאינה יכולה להיות שנויה במחלוקת היא שהמערער ביצע בנייה בלתי חוקית חדשה וטרייה, שקיימת חשיבות ציבורית רבה בהריסתה וגם מטעם זה אין מקום בנסיבות העניין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.

49. לסיום, ובבחינת למעלה מהדרוש, אציין כי לא מצאתי ממש בכל טענות המערער בדבר ה"מהירות" שבה בוצע צו ההריסה ע"י המשיבה, בסמוך למועד הגשת הערעור הנוכחי ע"י המערער, וטעון זה עומד בניגוד גמור לכל טענותיו האחרות של המערער, לפיהן המשיבה יכלה לבצע את צו ההריסה במועד מוקדם יותר.

50. לפיכך ולאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה ואני קובע כי המשיבה ביצעה את צו ההריסה כדין, ובנסיבות העניין המערער יישא בהוצאות המשיבה בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, בהעדר הצדדים.